

Δεν ήταν καλύτερη, αλλά πέρασε με το «μέταλλο και τη φανέλα» της η Ιταλία !

Το ότι προβλέπαμε ότι το ματς με την Ισπανία θα είναι πολύ δύσκολο για τους Ιταλούς- καθώς ήταν ένας αγώνας με άλλη φύση και μορφή από αυτούς που έδωσε μέχρι τότε η Ισπανία- βγήκε αληθινό.

Αυτό όμως που δεν περιμέναμε είναι ότι στον αγώνα η Ισπανία θα είναι προφανώς η καλύτερη ομάδα, και σε κατοχή μπάλας και σε ευκαιρίες και σε τελικές, αλλά ήταν όντως καλύτερη. Το τι έχασε τελικά το ματς είναι μια άλλη ιστορία και θα το αναλύσουμε παρακάτω...

Οι Ισπανοί, κατά τη γνώμη μου, έκαναν το λάθος να παραταχθούν με ένα σχήμα παλιάς Ισπανίας που όμως δεν μπορούν να το στηρίξουν το ίδιο καλά. Αυτό το σχήμα ήταν χωρίς κλασσικό επιθετικό, με Όλμο ψευτοεννιάρη και με τον Μοράτα στον πάγκο.

Για τον λόγο αυτό ήταν μεν καλύτεροι στο πρώτο ημίχρονο, αλλά βγάζοντας μόλις δύο κλασσικές ευκαιρίες, την ίδια στιγμή που οι Ιταλοί απείλησαν και αυτοί μια φορά με το δοκάρη του Έμερσον.

Το ίδιο σκηνικό βλέπαμε περίπου μέχρι το 60' όταν τελικά οι Ιταλοί προηγήθηκαν, κόντρα στη ροή του αγώνα, με τον Έμερσον και τότε ο Λουίς Ενρίκε αντιλαμβάνεται το προφανές πως δηλαδή πρέπει να βάλει μέσα Μοράτα και Μορένο για να γεμίσει την περιοχή και να βγάλει τον πολύ κακό Ογιαρθάμπαλ.

Η πίεση των Ισπανών άρχισε να εντείνεται, με μια Ιταλία που για να επιβιώσει άρχισε να παίζει με τον κλασσικό Ιταλικό τρόπο που αποσκοπεί στο να «κλέψει» το παιχνίδι και θα μπορούσε να το είχε κάνει με δύο καλές ευκαιρίες του

Μπεράρντι.

Και αφού οι Ιταλοί δεν μπόρεσαν να κάνουν το 2-0, ήρθε το 1-1 για τους Ισπανούς με τον Μοράτα δέκα λεπτά πριν το τέλος που αποκατέστησε μια σχετική δικαιοσύνη στο ματς. Πιο πριν βέβαια θα μπορούσε να έχει δοθεί και πέναλτι για τους Ίβηρες, σε χέρι του Κιελίνι, αλλά διαιτητής και VAR έκλεισαν τα μάτια...

Η παράταση ήταν μια άλλη ιστορία, με την Ισπανία να είναι και πάλι ανώτερη και την Ιταλία να βγαίνει μόνο ευκαιριακά σε αντεπιθέσεις. Εκεί λοιπόν οι Ιταλοί δεν ξέχασαν τις παλιές τους συνήθειες και έκαναν αυτό που ξέρουν καλά όταν βλέπουν ότι δεν μπορούν.

Συνεχείς πτώσεις, καθυστερήσεις, σκληρά φάουλ και προβοκάτσιες στους αντιπάλους (το έχουμε δει πολλές φορές αυτό το έργο από τους Ιταλούς, με αποκορύφωμα τον τελικό του 2006 με τον βρώμικο Ματεράτσι).

Έτσι λοιπόν επιβίωσε η σκουάντρα ατζούρα στην παράταση, κράτησε το 1-1 και πήγαμε στα πέναλτι...

Εκεί εν τέλει οι περισσότεροι θεώρησαν φαβορί της Ισπανίας διότι διέθετε μέσα στον αγώνα, κατά τεκμήριο καλύτερους εκτελεστές, ενώ κάποιοι αντίστοιχοι της Ιταλίας (όπως ο Ιμόμπιλε) ήταν εκτός παιχνιδιού.

Τα πέναλτι είναι όμως απρόβλεπτα και εδώ απλά μέτρησε ο παράγοντας τερματοφύλακας με τον Ντοναρούμα να είναι σε καλύτερη μέρα (και αυτό οι περισσότεροι δεν το περίμεναν) και τους Ιταλούς εκτελεστές να έχουν γενικά πιο καθαρό μυαλό.

Η ουσία είναι ότι η πορεία της Ισπανία σταμάτησε στα ημιτελικά, με τον προπονητή Λουίς Ενρίκε να βελτιώνει στην πορεία αισθητά την αποκαρδιωτική ομάδα που παρουσιάστηκε στα δύο πρώτα παιχνίδια.

Υπό προϋποθέσεις μπορούν να ελπίζουν σε κάτι πολύ καλό στο παγκόσμιο κύπελλο του Κατάρ, αφού υπάρχουν κάποιοι παίκτες πολλά υποσχόμενοι-όπως ο νεαρός Ρόδρι-σιν κάποιες προσθήκες που θα μπορούσαν να γίνουν και δεν έπαιζαν τώρα.

Από την άλλη η Ιταλία δεν μπορεί να μην αισθάνεται φαβορί για κατάκτηση του Euro, αφού η αντίπαλός της Αγγλία παρουσιάζεται γενικά κατώτερή της και δεν έχει και το μέταλλο της μεγάλης ομάδας.

Επειδή όμως το Euro φαίνεται πως δεν παίζεται τίμια, πρέπει να κρατάμε μικρό καλάθι. Πολύ περισσότερα γι'αυτά θα πούμε από αύριο...